

Ministeriet for Flygtninge
Indvandrere og Integration

Folketingets Integrationsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

MODTAGET

18 APR. 2006 12 45

Den Centrale Indlevering

Udvalget for Udlændinge- og
Integrationspolitik
UUI alm. del - Bilag 136
Offentligt

18 APR. 2006

Dato:
Kontor: Visum, Udsendelser og
Humanitære Sager
J.nr.: 2005/4199-486
2005/4199-505
Sagsbeh.: LBU
Fil-navn: Hum. oph. Diverse

Til orientering vedlægges i fem eksemplarer notat om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, samt notat om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Om baggrunden for oversendelsen til Folketingets Integrationsudvalg kan der henvises til det af integrationsministeren den 12. oktober 2005 ved besvarelse af spørgsmål nr. 92 (UUI alm. del) over for Folketinget udmeldte om, at Integrationsministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelser område for område vil blive gennemgået og blive gjort tilgængelig for offentligheden.

Folketingets Integrationsudvalg orienteres løbende om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, via ministeriets kvartalsvise oversendelser til udvalget med et resumé af alle de sager, hvor ministeriet har givet humanitær opholdstilladelse i det respektive kvartal. Oversendelserne er tilgængelige på Folketingets hjemmeside.

Notatet om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, er således en sammenfatning af den praksis, som Folketingets Integrationsudvalg løbende orienteres om og er indholdsmæssigt i overensstemmelse med ministeriets praksis, som senest blev ændret i efteråret 1999. Folketingets Retsudvalg blev ved brev af 22. september 1999 (Alm. del – bilag 1214) orienteret om denne praksisændring, jf. afsnit 2 i notatet. Folketingets Integrationsudvalg fik ved brev af 3. december 2002 (Alm. del – bilag 116) endvidere oversendt ministeriets seneste praksisnotat af 12. december 2001 om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2 (nu udlændingelovens § 9 b, stk. 1), begrundet i helbredsforhold.

Notatet indeholder en beskrivelse af følgende hovedgrupper af kriterier for meddelelse af humanitær opholdstilladelse, som ikke særskilt var nævnt i oversendelsen til Folketingets Retsudvalg den 22. september 1999 eller i det ovennævnte notat af 12. december 2001, men som følger umiddelbart af den praksis, som Folketinget løbende orienteres om: fysiske

sygdomme, selvmordsrisiko, varigheden af en ansøgers ophold her i landet, familier med børn, der kommer fra et land i krig, overlevelseskriteriet, kombination af flere omstændigheder, subjektiv frygt, tortur, andre omstændigheder samt en beskrivelse af ministeriets nuværende praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse til afghanske statsborgere, der har været gældende siden den 30. januar 2004.

Folketingets Integrationsudvalg fik ved brev af 3. december 2002 (Alm. del – bilag 116) bl.a. oversendt Udlændingestyrelsens notat af 6. december 2001 om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 – nu § 9 e – til traumatiserede kosovofordrevne, Udlændingestyrelsens notat af 6. juni 2002 om evakueringen af kosovarer til Danmark i foråret 1999 og behandlingsmuligheder for personer med PTSD i Kosovo samt ministeriets notat af 2. december 2002 om udlændingemyndighedernes administration af reglerne om opholdstilladelse til Kosovo-albanere.

Notatet om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, er således en sammenfatning af den praksis, som Folketingets Integrationsudvalg tidligere er blevet orienteret om. Praksis er løbende blevet justeret og præciseret i overensstemmelse med modtagelsen af nye oplysninger om behandlingsmulighederne i Kosovo og UNHCR's løbende anbefalinger. Den nuværende praksis svarer indholdsmæssigt til den praksis, som Folketingets Integrationsudvalg tidligere er blevet orienteret om.

Rikke Hvilshøj

/Jesper Gori

NOTAT

Dato: 06 APR. 2006
Kontor: Visum, Udsendelser og
Humanitære Sager
J.nr.: 2005/4199-486
Sagsbeh.: LBU
Fil-navn: Hum. oph. diverse

Notat om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1

I notatet beskrives Integrationsministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

I afsnit 1 gennemgås retsgrundlaget, og i afsnit 2 beskrives fastlæggelsen af praksis for anvendelsesområdet for humanitær opholdstilladelse. Herefter redegøres der for ministeriets praksis opdelt på følgende hovedgrupper: Helbredsforhold, herunder alvorligt handicap (afsnit 3), varigheden af ansøgerens ophold her i landet (afsnit 4), familier med mindre børn, der kommer fra et land i krig (afsnit 5), overlevelseskriteriet (afsnit 6), andet, herunder de i afsnit 3-6 nævnte omstændigheder i kombination, subjektiv frygt, tortur samt andre omstændigheder (afsnit 7). I afsnit 8 beskrives endelig ministeriets nuværende praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse til afghanske statsborgere.

Der henvises i øvrigt til ministeriets kvartalsvise oversendelser til Folketingets Integrationsudvalg med et resumé af alle de sager, hvor ministeriet har givet humanitær opholdstilladelse i det respektive kvartal. Oversendelserne er tilgængelige på Folketingets hjemmeside www.folketinget.dk.

1. Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 (asyl), nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Afgørelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, træffes af integrationsministeren, jf. udlændingelovens § 46 a.

Bestemmelsen om humanitær opholdstilladelse blev indsat i udlændingeloven som § 9, stk. 2, nr. 2, ved lov nr. 232 af 6. juni 1985.

Af de almindelige bemærkninger til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 201 af 19. marts 1985 (Folketingstidende 1984-1985, tillæg A, sp. 4091-4092 f), fremgår følgende:

"1. Det foreslås, at der i udlændingeloven indsættes en ny bestemmelse, som præciserer, at justitsministeren [nu integrationsministeren] også har mulighed for i ganske særlige tilfælde at give opholdstilladelse til personer, som af Flygtningenævnet har fået afslag på opholdstilladelse efter reglerne om flygtninge.

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med, at justitsministeren har indtaget det standpunkt, at han ikke har hjemmel til at meddele opholdstilladelse til personer, der af Flygtningenævnet har fået afslag på opholdstilladelse, medmindre der foreligger et andet grundlag.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at humanitære grunde med betydelig styrke kan tale for at give opholdstilladelse, selv om disse grunde ikke foreligger på en sådan kvalificeret måde, at der er grundlag for at give de pågældende udlændinge flygtningestatus.

2. Med udtrykket "...uden for de i § 7, stk. 1 [nu § 7, stk. 1 og 2], nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation..." tilkendegives det, at Flygtningenævnets afgørelse af selve flygtningestatusspørgsmålet er endelig.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, er i øvrigt udformet således, at væsentlige hensyn af humanitær karakter skal tale afgørende for opholdstilladelse. Ved dette ordvalg har man tilsigtet at give bestemmelsen et anvendelsesområde, som på samme tid både er bredt og snævert.

Der skal nemlig ikke indlægges særlige begrænsninger i bestemmelsen, når det drejer sig om de ganske særlige omstændigheder, som kan begrunde opholdstilladelse. På den anden side skal de pågældende hensyn tale *afgørende* for, at tilladelse gives, og hermed tilkendegives det, at det vil have undtagelsens karakter, at justitsministeren giver opholdstilladelse til personer, som af Flygtningenævnet har fået afslag på egentlig flygtningestatus.

Udtrykket "væsentlige hensyn af humanitær karakter" henviser især til de hensyn, som er opregnet i lovens § 26 om de humanitære hensyn, som navnlig skal tages i betragtning i forbindelse med afgørelser om udvisning eller inddragelse af opholdstilladelse.

De særlige hensyn, som kan begrunde, at justitsministeren efter en konkret vurdering giver opholdstilladelse, kan således først og fremmest bestå i udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, smlgn. § 26, nr. 1 [nu § 26, stk. 1]. Det skal i den forbindelse fremhæves, at den subjektive frygt, som en udlænding kan tænkes at nære over for tanken om hjemsendelse, kan indebære et sådant meget betydeligt nervepres for den pågældende, at dette kan tale for opholdstilladelse.

Vurderingen af, om betingelserne for at give opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse er til stede, må i sagens natur være meget konkret. Som nævnt ovenfor er reglen tiltænkt et snævert anvendelsesområde, og det vil derfor være af betydning for vurderingen, med hvilken styrke de enkelte hensyn foreligger, og ikke mindst om de foreligger i kombination."

2. Fastlæggelse af praksis for anvendelsesområdet for humanitær opholdstilladelse

Praksis for anvendelsesområdet for bestemmelsen i udlændingelovens § 9 b, stk. 1, er fastlagt under hensyn til forarbejderne til bestemmelsen. Efter bemærkningerne til bestemmelsen beror det på et skøn, om der foreligger sådanne særlige humanitære hensyn, som kan begrunde opholdstilladelse.

De særlige hensyn, der indgår i den skønsmæssige vurdering, er navnlig de hensyn, der er indeholdt i udlændingelovens § 26, stk. 1, herunder udlændingens alder, helbredsforhold og andre personlige forhold. I praksis er udlændingens helbredsforhold kerneområdet for bestemmelsens anvendelse, idet der i langt størstedelen af sagerne henvises hertil til støtte for ansøgningen.

Det er endvidere forudsat, at meddelelse af humanitær opholdstilladelse har undtagelsens karakter, og at reglen har et snævert anvendelsesområde, idet de humanitære hensyn skal tale *afgørende* for, at tilladelse gives.

Praksis er siden indførelsen af bestemmelsen løbende blevet præciseret og korrigeret. Folketinget er løbende blevet orienteret herom, ligesom Folketinget siden 1993 kvartalsvis har modtaget et resumé af de sager, hvor Integrationsministeriet har givet humanitær opholdstilladelse.

Ved besvarelsen den 2. november 1992 af spørgsmål nr. 41 af 26. oktober 1992 fra Folketingets Retsudvalg oplyste justitsministeren bl.a., at der i almindelighed vil blive meddelt humanitær opholdstilladelse til personer, om hvem der foreligger helbredsoplysninger, hvorefter det må anses for godtgjort, at den pågældende lider af en akut eller livstruende sygdom.

Ved brev af 27. april 1993, vedlagt Indenrigsministeriets notat af 31. marts 1993, orienterede indenrigsministeren Folketingets Retsudvalg om ændring af praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Ændringen bestod bl.a. i en justering af praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse under henvisning til et overlevelseskriterium, således at der kan meddeles humanitær opholdstilladelse til enlige kvinder og familier med mindre børn fra områder, hvor der efter ministeriets oplysninger hersker ekstremt vanskelige levevilkår, f.eks. som følge af hungersnød eller som følge af helt uforudsigelige forhold. For så vidt angår meddelelse af humanitær opholdstilladelse under henvisning til helbredsforhold, fremgår det af notatet, at ministeriets praksis vedrørende meddelelse af humanitær opholdstilladelse til personer, der lider af akutte eller livstruende fysiske sygdomme samt til personer, der har så alvorlige psykiske sygdomme, at de pågældende må anses for uhelbredeligt sindssyge, fremover vil blive udvidet således, at der i videre omfang vil blive meddelt humanitær opholdstilladelse til personer med fysiske eller psykiske sygdomme af meget alvorlig karakter, uanset at den pågældende sygdom ikke kan anses for værende akut eller direkte livstruende. Der skal dog fortsat være tale om et snævert anvendelsesområde, og ansøgerens mulighed for at klare sig samt modtage kvalificeret lægehjælp i hjemlandet må indgå i vurderingen.

Ændringen af praksis indebærer således bl.a., at meddelelse af humanitær opholdstilladelse begrundet i meget alvorlig psykisk sygdom ikke længere forudsætter, at den pågældende er uhelbredeligt syg.

Ved brev af 21. marts 1995 til Folketingets Retsudvalg orienterede indenrigsministeren udvalget om, at Indenrigsministeriet på grund af de daværende levevilkår i Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, herunder navnlig oplysningerne om forholdene i sundhedssektoren, havde besluttet, at der skulle anlægges en lempeligere vurdering i forhold til meddelelse af humanitær opholdstilladelse over for etniske albanere fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro i forbindelse med såvel fysiske som psykiske sygdomme. Endvidere ville det indgå i Indenrigsministeriets vurdering af ansøgninger fra etniske albanere fra Kosovo-provinsen i Serbien og Montenegro, om der var tale om enlige med børn, idet etniske albanere fra Kosovo-provinsen efter de daværende oplysninger var særligt hårdt ramt af arbejdsløshed, hvilket kunne give eneforsørgere vanskelige levevilkår.

Navnlig efter indrykningen af internationale styrker i Kosovo-provinsen i 1999 og indsættelsen af FN's midlertidige administration (UNMIK) er forholdene for etniske albanere i Kosovo-provinsen væsentligt ændrede. Henset hertil indgår der ikke i de orienteringer af Folketinget om praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse, der er oversendt til Folketinget siden 1999, en beskrivelse af en særlig lempelig praksis i relation til etniske albanere fra Kosovo-provinsen.

Ved brev af 22. september 1999 orienterede indenrigsministeren – ved fremsendelse af et brev af 21. september 1999 til daværende medlemmer af Folketinget Jørgen Estrup og Peter Duetoft – Folketingets Retsudvalg om, at anvendelsesområdet for meddelelse af humanitær opholdstilladelse ville blive udvidet, således at der endvidere meddeles opholdstilladelse til personer, der ved tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap. I brevet oplyses endvidere, at der er tale om en bestemmelse, der både efter sin formulering og efter forarbejderne er tiltænkt et meget begrænset anvendelsesområde, at det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at det har undtagelsens karakter, at ministeren giver opholdstilladelse til personer, der har fået afslag på egentlig flygtningestatus, og at ministerens praksis for anvendelse af bestemmelsen i overensstemmelse hermed er ganske restriktiv.

Ministeriets praksis med hensyn til meddelelse af humanitær opholdstilladelse er ikke ændret siden efteråret 1999, se dog nedenfor i afsnit 8 om en særlig praksis for så vidt angår meddelelse af humanitær opholdstilladelse til afghanske statsborgere.

Senest ved notat af 12. december 2001 om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, begrundet i helbredsforhold, redegjorde Integrationsministeriet for praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse begrundet i helbredsforhold. Notatet er oversendt til Folketingets Integrationsudvalg den 3. december 2002.

3. Helbredsforhold

3.1. Fysiske sygdomme

Efter praksis kan en fysisk sygdom af meget alvorlig karakter begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. I overensstemmelse med det i forarbejderne anførte om, at det har undtagelsens karakter, at der gives humanitær opholdstilladelse, er det alene relativt få sygdomme, der efter praksis kan betegnes som fysiske sygdomme af meget alvorlig karakter.

Som eksempler på sygdomme, der efter praksis vil kunne begrunde humanitær opholdstilladelse kan nævnes AIDS og kræft i terminalstadiet.

HIV-positivitet er således efter ministeriets praksis som udgangspunkt ikke en sygdom af en sådan meget alvorlig karakter, der i sig selv kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Særlige omstændigheder vil dog efter ministeriets praksis kunne begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse til en ansøger, som er HIV-positiv, f.eks. i visse

tilfælde, hvor ansøgeren lider af særlig fremskreden HIV med betydelig øget risiko for udvikling af AIDS, såfremt den pågældende ikke modtager behandling.

En person, som er kureret for kræft, og som alene går til efterfølgende lægelig kontrol, kan som udgangspunkt heller ikke gives humanitær opholdstilladelse. Det bemærkes i den forbindelse, at det er en betingelse for at meddele humanitær opholdstilladelse, at den pågældende aktuelt lider af en meget alvorlig sygdom. Det forhold, at der er en øget risiko for at komme til at lide af en sådan sygdom, er således ikke tilstrækkeligt til at meddele humanitær opholdstilladelse.

Visse meget alvorlige hjertesygdomme, nyresygdomme, tarmsygdomme samt blodsygdomme kan begrunde humanitær opholdstilladelse. Opremsningen er ikke udtømmende. Der kan herved henvises til det i forarbejderne anførte om, at bestemmelsens anvendelsesområde er bredt i den forstand, at der ikke skal indlægges særlige begrænsninger i bestemmelsen, når det drejer sig om de ganske særlige omstændigheder, som kan begrunde humanitær opholdstilladelse.

Det er en betingelse for at meddele humanitær opholdstilladelse, at sygdommen er lægeligt dokumenteret. Ministeriet lægger i den forbindelse normalt de lægelige oplysninger i sagen uprøvet til grund. En erklæring fra en læge, hvori lægen har engageret sig personligt i sagen på en sådan måde, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt erklæringen er udtryk for en uvildig bedømmelse af ansøgerens helbredstilstand, kan dog ikke lægges til grund. Der henvises til det nedenfor i afsnit 3.2. nærmere anførte herom.

Det er endvidere en betingelse, at ansøgeren ikke har mulighed for at modtage den fornødne sundhedsbehandling i sit hjemland. Hvis ansøgeren kan modtage den fornødne sundhedsbehandling i sit hjemland, kan der normalt ikke gives humanitær opholdstilladelse, uanset at ansøgeren lider af en fysisk sygdom af meget alvorlig karakter. Ministeriet undersøger som udgangspunkt i et sådant tilfælde, normalt via den danske ambassade i det pågældende land eller via andre kilder, om behandlingsmulighederne er til stede. Hvis dette er tilfældet, gives der normalt afslag på humanitær opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren kan modtage den fornødne behandling i sit hjemland.

Der er ikke anledning til at undersøge mulighederne for sundhedsbehandling i hjemlandet, hvis ansøgeren ikke lider af en sådan meget alvorlig sygdom, der kan føre til meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

3.2. Psykiske sygdomme

Efter praksis kan en psykisk sygdom af meget alvorlig karakter begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. I overensstemmelse med det i forarbejderne anførte om, at det har undtagelsens karakter, at der gives humanitær opholdstilladelse, er det alene egentlige sindssygdomme, der efter praksis kan betegnes som psykiske sygdomme af meget alvorlig karakter.

Som eksempler på sygdomme, der efter praksis kan begrunde humanitær opholdstilladelse, kan nævnes psykose, herunder paranoid psykose og skizofreni m.v. Det følger heraf eksempelvis, at en person med diagnosen depressiv enkeltepisode af svær grad med psykotiske symptomer i form af f.eks. hørelses- eller synshallucinationer kan gives humanitær opholdstilladelse, idet en person med en sådan diagnose er psykotisk. Også andre diagnoser, der kan sidestilles med en psykotisk tilstand, kan begrunde humanitær opholdstilladelse.

PTSD (posttraumatisk belastningsreaktion) og sorg- og krisereaktioner er ikke sindssygdomme. PTSD er dermed ikke en sådan meget alvorlig psykisk sygdom, der i sig selv kan begrunde humanitær opholdstilladelse. Disse sygdomme indgår i stedet for som et relevant moment ved vurderingen af en ansøgning om humanitær opholdstilladelse. PTSD mv. kan således i kombination med andre omstændigheder begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Depression er normalt heller ikke en sindssygdom, men visse former for depressive tilstande kan være egentlige sindssygdomme.

Det er en betingelse for at meddele humanitær opholdstilladelse, at sygdommen er lægeligt dokumenteret. En erklæring fra en psykolog kan som udgangspunkt ikke danne grundlag for meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Dette fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005 (Folketingstidende 2004-2005, Tillæg A, s.1304 f), der blev vedtaget som lov nr. 324 af 18. maj 2005 med ikrafttræden den 1. juli 2005, hvorefter:

"Det er som udgangspunkt alene personer med lægefaglig baggrund, der har kompetencen til at stille de diagnoser med hensyn til psykisk sygdom, som kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Psykologer kan have de faglige forudsætninger for at udrede og behandle nogle helbredsforhold og lidelser, herunder traumer, men psykologer har ikke den formelle kompetence til at diagnosticere psykisk sygdom."

og videre:

"Regeringen ønsker endvidere at præcisere, at helbredsbetings humanitær opholdstilladelse som udgangspunkt forudsætter, at de relevante helbredsforhold er dokumenteret af personer med lægefaglig baggrund. Erklæringer fra psykologer og andre personer med ikke-lægefaglig baggrund vil derfor navnlig have betydning i det omfang, de supplerer eller uddyber oplysninger om helbredsforhold afgivet af en person med lægefaglig baggrund, men kan ikke i sig selv anvendes som dokumentation for en given diagnose med hensyn til psykisk sygdom. Dette indebærer, at der i nogle sager vil kunne gives afslag på helbredsbetings humanitær opholdstilladelse alene under henvisning til, at helbredsforhold i sagen ikke er dokumenteret af personer med lægefaglig baggrund."

Ministeriet vil således i nogle sager kunne meddele afslag på humanitær opholdstilladelse alene under henvisning til, at sygdommen ikke er lægeligt dokumenteret.

Det bemærkes, at asylansøgerne i forbindelse med, at de vejledes om muligheden for at søge om humanitær opholdstilladelse, informeres om, at erklæringer fra psykologer ikke i sig selv udgør dokumentation for, at de er syge.

En erklæring fra en læge, hvori lægen har engageret sig personligt i sagen på en sådan måde, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt erklæringen er udtryk for en uvildig bedømmelse af ansøgerens helbredstilstand, kan ikke lægges til grund. Dette fremgår af bemærkningerne til

lovforslag nr. L 52 af 28. februar 2002 (Folketingstidende 2001-2002, Tillæg A, s.3952 f), der blev vedtaget som lov nr. 365 af 6. juni 2002 med ikrafttræden den 1. juli 2002, hvorefter:

"I praksis forekommer der tilfælde, hvor en erklæring udover den lægelige vurdering indeholder en juridisk tilkendegivelse af, om der bør meddeles opholdstilladelse. I sådanne tilfælde lægges den lægefaglige vurdering til grund, mens tilkendegivelsen om, at ansøgningen bør imødekommes, der er udtryk for en retlig vurdering, ikke tillægges betydning. Endvidere er der tilfælde, hvor den pågældende læge, psykolog eller psykiater på eget initiativ anmoder om, at der meddeles opholdstilladelse, og har engageret sig personligt i sagen på en sådan måde, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt erklæringen er udtryk for en uvildig bedømmelse af ansøgerens helbredstilstand. For at sikre, at den juridiske vurdering foretages på det fornødne objektive grundlag, ses der i sådanne tilfælde bort fra erklæringen, og den pågældende henvises til at fremkomme med en erklæring fra en anden læge, psykolog eller psykiater."

Også for så vidt angår psykiske sygdomme af meget alvorlig karakter, der normalt ville kunne begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse, gives der normalt ikke humanitær opholdstilladelse, hvis ansøgeren har mulighed for at modtage den fornødne behandling i sit hjemland. Der henvises til det i afsnit 3.1. anførte herom.

3.3. Selvmordsrisiko

Det forhold, at en ansøger har forsøgt at begå selvmord, har selvmordstanker eller agter at begå selvmord, kan efter ministeriets praksis ikke i sig selv begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Psykisk sygdom – i kombination med oplysninger om en aktuel og overvejende risiko for selvmord – kan dog danne grundlag for meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

Også anvendelsen af dette kriterium er med henvisning til forarbejderne til bestemmelsen restriktiv og beror på et skøn. Der skal foreligge særlige omstændigheder, førend der på baggrund heraf kan gives humanitær opholdstilladelse.

Selvmordsrisikoen skal således efter en lægelig vurdering være aktuel og overhængende, og særlige hensyn skal tale for at give humanitær opholdstilladelse på denne baggrund, f.eks. flere tidligere reelle selvmordsforsøg her i landet med dokumentation for indlæggelser på hospital som følge heraf. Det forhold, at en ansøger anfører, at han eller hun vil begå selvmord i tilfælde af en udsendelse, kan normalt ikke i sig selv begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

3.4. Alvorligt handicap

Der kan gives humanitær opholdstilladelse til en ansøger, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap. Der kan herved henvises til brev af 22. september 1999 til Folketingets Retsudvalg, jf. ovenfor under afsnit 2.

Det forhold, at en ansøger eksempelvis er lam og sidder i kørestol, kan som udgangspunkt ikke i sig selv begrunde humanitær opholdstilladelse under henvisning til dette kriterium. Det bemærkes i den forbindelse, at dette forhold ikke i sig selv indebærer en risiko for, at den

pågældende vil få eller opleve en forværring af sit handicap ved en tilbagevenden til et hjemland.

Det forhold, at en ansøgers handicap kan mindskes ved fortsat ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

4. Varigheden af en ansøgers ophold her i landet

Efter forarbejderne til bestemmelsen og ministeriets praksis kan varigheden af en ansøgers ophold her i landet indgå som et af de kriterier, som skal medtages i afgørelsen af, hvorvidt der skal gives humanitær opholdstilladelse. Opholdets varighed skal i almindelighed være på ca. 5-6 år, førend der alene under henvisning til dette kriterium kan gives humanitær opholdstilladelse.

Varigheden af en ansøgers ophold her i landet vil dog alene kunne tillægges vægt, hvis opholdet i hele perioden uafbrudt har været lovligt i form af processuelt ophold. En ansøger kan således ikke selv skabe sig et opholdsgrundlag for en humanitær opholdstilladelse ved at holde sig skjult for myndighederne. Det bemærkes i den forbindelse, at en asylansøger, som opholder sig her i landet, efter at en fastsat udrejsefrist er overskredet, ikke har lovligt ophold i form af processuelt ophold. Hvis en ansøger har opholdt sig her i landet i en periode med opholdstilladelse, indgår denne periode ikke i beregningen af, om den pågældendes samlede ophold har haft en varighed på 5-6 år. Der henvises i den forbindelse til det anførte om, at opholdet i hele perioden uafbrudt skal have været lovligt i form af processuelt ophold.

Opholdets varighed kan ikke føre til meddelelse af humanitær opholdstilladelse, hvis opholdets varighed hovedsageligt beror på ansøgerens egne forhold. Dette kan være tilfældet, hvis ansøgeren selv har bidraget til at trække sagen i langdrag f.eks. ved gentagne genoptagelsesansøgninger til udlændingemyndighederne i tilfælde, hvor anmodningen ikke indeholder nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, eller ved gentagne klager til Folketingets Ombudsmand. Hvis det langvarige ophold derimod hovedsageligt kan tilskrives udlændingemyndighederne – f.eks. på grund af en ekspeditionsfejl, som har forårsaget en særlig lang sagsbehandlingstid – vil der kunne meddeles humanitær opholdstilladelse.

5. Familier med mindre børn, der kommer fra et land i krig

Der kan gives humanitær opholdstilladelse til familier med mindre børn, som kommer fra et land, hvor der efter de for ministeriet foreliggende oplysninger er krig.

6. Overlevelseskriteriet

Der kan i helt særlige tilfælde gives humanitær opholdstilladelse til enlige kvinder og familier med mindre børn fra områder, hvor der efter ministeriets opfattelse hersker ekstremt vanskelige levevilkår, f.eks. som følge af hungersnød eller som følge af helt uforudsigelige forhold (overlevelseskriteriet). Der kan i forlængelse heraf henvises til afsnit 8 nedenfor vedrørende ministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse til afghanske statsborgere.

Derimod vil den omstændighed, at forholdene for ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være dårlige, ikke i sig selv udgøre et sådant væsentligt hensyn af humanitær karakter, som kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

7. Andet, herunder de i afsnit 3-6 nævnte omstændigheder i kombination

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen om humanitær opholdstilladelse, jf. afsnit 1, at de særlige hensyn, der efter en konkret vurdering kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse, først og fremmest kan bestå af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, der kan indgå i en afgørelse om udvisning. De omstændigheder, der efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal indgå i en vurdering af, om en udvisning må antages at virke særlig belastende, indbefatter bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, udlændingens tilknytning til herboende personer, udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og risikoen for, at udlændingen uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 (asyl), eller § 8, stk. 1 og 2 (kvoteflygtninge), nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Disse omstændigheder kan tillige indgå i en afgørelse om, hvorvidt der skal meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne, at vurderingen af, om betingelserne for at give humanitær opholdstilladelse er til stede, i sagens natur må være meget konkret. Det fremgår desuden af bemærkningerne, at reglen er tiltænkt et snævert anvendelsesområde, og at det derfor vil være af betydning for vurderingen, med hvilken styrke de enkelte omstændigheder foreligger, og ikke mindst om de foreligger i kombination.

Ministeriet kan således give humanitær opholdstilladelse bl.a. under henvisning til, at en kombination af de i afsnit 3-6 nævnte momenter foreligger, uanset at disse momenter ikke hver for sig i sig selv kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse. Som forudsat i forarbejderne til bestemmelsen er ministeriets praksis i den henseende restriktiv.

Hvis ministeriet i en konkret sag finder, at der kan gives humanitær opholdstilladelse på baggrund af en kombination af omstændigheder, herunder f.eks. ansøgerens høje alder, det forhold, at ansøgeren lider af en meget alvorlig fysisk eller psykisk sygdom, ansøgerens manglende tilknytning til hjemlandet eller ansøgerens helt særlige tilknytning til herboende personer, vil ministeriet normalt ikke søge behandlingsmulighederne i hjemlandet for den pågældendes sygdom oplyst, se herom i afsnit 3.1.

7.1. Subjektiv frygt

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen om humanitær opholdstilladelse, jf. afsnit 1, at den subjektive frygt, som en ansøger kan tænkes at nære over for tanken om hjemsendelse,

kan indebære et sådant meget betydeligt nervepres for den pågældende, at dette kan tale for opholdstilladelse.

Det forhold, at en ansøger nærer alvorlig subjektiv frygt for tilbagevenden til hjemlandet, kan således inddrages som et moment blandt flere ved vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. I almindelighed kan subjektiv frygt for tilbagevenden til hjemlandet altså ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, mens den omstændighed, at en person nærer subjektiv frygt, i kombination med andre vægtige forhold i sagen kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

Ministeriets praksis for anvendelsen af dette kriterium i forbindelse med vurderingen af, om der kan gives humanitær opholdstilladelse, er restriktiv. Dette hænger sammen med, at det er asylmyndighederne, dvs. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, der i forbindelse med asylsagens behandling tager stilling til, om en ansøger har en velbegrundet frygt for forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Betydningen af ansøgerens subjektive frygt indgår i denne asylretlige vurdering. En eventuel opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1, skal således være begrundet i andre humanitære hensyn.

I relation til sager om humanitær opholdstilladelse kan kriteriet subjektiv frygt efter omstændighederne tillægges særlig vægt i sager vedrørende kvindelige ansøgere, hvorom det kan lægges til grund, at den pågældende kort tid før udrejsen af hjemlandet har været udsat for voldtægt af myndighedspersoner, og hvor den kvindelige ansøger på den baggrund lider af en massiv subjektiv frygt for tilbagevenden.

Den subjektive frygt kan være medvirkende til, at en udlænding får en paranoid psykose og på baggrund af denne diagnose opfylder betingelserne for meddelelse af humanitær opholdstilladelse, se herom i afsnit 3.2.

7.2. Tortur

Det forhold, at en person har været udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, kan efter ministeriets praksis ikke i sig selv begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Alvorlig psykisk eller fysisk sygdom som følge af tortur m.v. vil dog efter en konkret vurdering kunne danne grundlag for meddelelse af humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

Ministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse på baggrund af en kombination af kriteriet om helbredstilstand og tortur er restriktiv. Det skal således kunne lægges til grund, at en ansøger har været udsat for tortur af myndighederne i hjemlandet kort før udrejsen derfra, og at han som følge heraf lider af alvorlig psykisk eller fysisk sygdom, uden at asylmyndighederne har fundet grundlag for at meddele asyl, eksempelvis fordi der har fundet et magtskifte sted i hjemlandet.

7.3. Andre omstændigheder

Der kan efter en konkret vurdering – når særlige omstændigheder taler derfor – gives humanitær opholdstilladelse til en enke eller enkemand, når den pågældendes ægtefælle er afgået ved døden her i landet under ægteparrets ophold her og er begravet her i landet.

Der er tale om en meget restriktiv praksis. De særlige omstændigheder, der normalt alle skal foreligge i en sag, førend der på denne baggrund kan gives humanitær opholdstilladelse, er følgende:

- Ægteparret har haft et meget langvarigt ægteskab.
- Den efterladte enke eller enkemand har som følge heraf en høj alder.
- Den efterladte enke eller enkemand lider af fysisk eller psykisk sygdom.
- Den efterladte enke eller enkemand har en tilknytning til gravstedet her i landet.
- Den efterladte enke eller enkemand har ikke noget familie i hjemlandet, men har derimod herboende familie, som tager sig af den pågældende.
- Den efterladte enke eller enkemand vil ikke kunne forsørge sig selv ved en tilbagemenden til hjemlandet.

Til illustration heraf kan nævnes, at en her i landet efterladt enkemand, om hvem det af sagen fremgår, at han har forsørget sin nu afdøde ægtefælle, mens de begge samlevede i hjemlandet, som udgangspunkt ikke kan gives humanitær opholdstilladelse efter denne praksis, idet det normalt ikke vil medføre en forringelse af hans situation, at han skal vende tilbage, når han tidligere var den, som forsørgede ægteparret.

Den nævnte praksis vil også kunne finde anvendelse for faste samlevende.

8. Ministeriets praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse til afghanske statsborgere

Som nævnt ovenfor i afsnit 6 kan der i helt særlige tilfælde gives humanitær opholdstilladelse til enlige kvinder og familier med mindre børn fra områder, hvor der efter ministeriets opfattelse hersker ekstremt vanskelige levevilkår, f.eks. som følge af hungersnød eller som følge af helt uforudsigelige forhold (overlevelseskriteriet).

Ministeriets særlige praksis vedrørende afghanske statsborgere er udmøntet på baggrund af dette overlevelseskriterium.

Efter ministeriets nuværende praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse til afghanske statsborgere, der har været gældende siden den 30. januar 2004, kan der gives humanitær opholdstilladelse til følgende grupper af afghanske statsborgere:

- Familier eller enkeltpersoner fra Afghanistan, der som følge af helbredsmæssige forhold – som ikke i sig selv vil kunne begrunde humanitær opholdstilladelse – vil være i en særligt sårbar situation ved en tilbagevenden til Afghanistan.
- Familier med mindreårige børn fra områder i Afghanistan, der er særligt berørt af tørken, hvilket på nuværende tidspunkt er provinserne Nimroz, Hilmand, Kandahar, Zabul og Uruzgan.
- Enlige kvinder uden mandlige familiemedlemmer eller socialt netværk i Afghanistan.
- Enlige kvinder med mindreårige børn uden mandlige familiemedlemmer eller socialt netværk i Afghanistan.
- Jordløse nødlidende afghanere, der kommer fra områder, der er berørt af tørken, og hvor der er mangel på mad, og som ved en tilbagevenden vil være i en særligt sårbar situation.

Ministeriets nuværende praksis er fastlagt på baggrund af UNHCRs rapport fra juli 2003 "Update of the situation in Afghanistan and international protection considerations."

Ministeriet følger løbende situationen i Afghanistan, og ministeriets praksis må derfor forventes reguleret i overensstemmelse med baggrundsoplysningerne om situationen i landet, herunder oplysninger om, hvorvidt der fortsat er tørke, og i givet fald i hvilke områder af landet.

NOTAT

Dato: 06 APR. 2006
Kontor: Visum, Udsendelser og
Humanitære Sager
J.nr.: 2005/4199-505
Sagsbeh.: MTO
Fil-navn: Notat om praksis § 9 e

Notat om Integrationsministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e

I notatet beskrives Integrationsministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

I afsnit 1 gennemgås retsgrundlaget og i afsnit 2 redegøres der for ministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Ved notat af 2. december 2002 redegjorde Integrationsministeriet senest for udlændingemyndighedernes administration af reglerne om opholdstilladelse til Kosovo-albanere.

1. Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 9 e, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, kan der gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Serbien og Montenegro), der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Afgørelse efter udlændingelovens § 9 e, træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2.

Bestemmelsen blev indsat i udlændingeloven som § 9, stk. 2, nr. 5, ved lov nr. 427 af 31. maj 2000 om ophævelse af Kosovonødloven og ændring af udlændingeloven.

Det fremgår af forarbejderne til loven, at der ved lovændringen gives mulighed for, at de Kosovo-fordrevne, der efter UNHCR's (United Nations High Commissioner for Refugees) anbefalinger kunne være særligt sårbare og derfor ikke for tiden bør tilbagesendes, kan få en opholdstilladelse efter udlændingelovens regler.

UNHCR udtalte i anbefalinger af 24. marts 2000, at det er UNHCR's opfattelse, at de fleste Kosovo-albanere ikke længere har et umiddelbart behov for beskyttelse og derfor er i stand til at vende hjem i sikkerhed. UNHCR udtalte samtidig, at enkeltpersoner tilhørende særligt sårbare kategorier bør have forlænget deres ophold af humanitære grunde, indtil der kan tilvejebringes særlige ordninger for at lette deres tilbagevenden.

Af UNHCR's anbefalinger fra april 2002 fremgår det bl.a., at hovedparten af de Kosovo-albanere, der flygtede i forbindelse med konflikten, er vendt hjem. Det fremgår endvidere, at enkeltpersoner i en særligt sårbar situation kan have særlige behov, som der bør tages hensyn til i forbindelse med en tilbagevenden til Kosovo. UNHCR har i den forbindelse peget på nogle persongrupper, der falder ind under denne kategori.

UNHCR har senest udsendt opdaterede anbefalinger i marts 2005.

Der vil herefter navnlig kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, til:

- Kronisk og på andre måder alvorligt syge personer, hvis tilstand kræver specialiseret lægelig behandling, som ikke for tiden er tilgængelig i Kosovo,
- Alvorligt og kronisk psykisk syge personer (herunder personer, som lider af alvorlig og kronisk PTSD), hvis tilstand kræver specialiseret lægelig behandling, som ikke for tiden er tilgængelig eller er svært tilgængelig i Kosovo,
- Svært handicappede personer, hvis velbefindende afhænger af specialiseret behandling, som endnu ikke er tilgængelig i Kosovo, samt personer der drager omsorg for sådanne personer,
- Uledsagede ældre personer, der ikke har slægtninge eller anden form for socialt sikkerhedsnet i Kosovo,
- Børn uden slægtninge eller andre personer, der kan yde lignende omsorg i Kosovo, og hvor barnets tarv ikke bedst tilgodeses i Kosovo, samt
- Enlige kvinder med mindreårige børn, særligt dem uden slægtninge i Kosovo.

2. Ministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e

Ved behandlingen af sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 e, foretager ministeriet en vurdering af, hvorvidt en person vil være i en særligt sårbar situation ved tilbagevenden til Kosovo, bl.a. fordi den pågældende er alvorligt og kronisk psykisk syg og aktuelt har behov for specialiseret behandling, som efter det oplyste endnu ikke er tilgængelig i Kosovo.

Det skal dog understreges, at der i alle tilfælde er tale om en samlet vurdering af sagens omstændigheder, hvorfor den følgende beskrivelse af praksis alene kan betragtes som en sammenfattende – ikke udtømmende – beskrivelse af de tilfælde, hvori der kan forventes at blive meddelt opholdstilladelse.

2.1. PTSD/depression

Det forhold, at en person har fået stillet diagnosen PTSD (posttraumatisk belastningsreaktion) eller depression, er ikke sig selv tilstrækkeligt til at begrunde, at der gives opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 e.

2.1.1. PTSD/depression i sammenhæng med behandling med antidepressiv medicin

Indtil sommeren 2002 gav udlændingemyndighederne opholdstilladelse til kosovarer, der var omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5 (nu § 9 e), og som led af PTSD eller depression, hvis de pågældende var i behandling med antidepressiv medicin.

Siden sommeren 2002 har Udlændingestyrelsen givet afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, til kosovarer, der lider af PTSD eller depression, selvom de pågældende er i antidepressiv behandling. Udlændingestyrelsen har i den forbindelse henvist til oplysninger fra Udenrigsministeriet og fra de schweiziske udlændingemyndigheder om, at antidepressiv medicin kan fås i Kosovo.

Ministeriet har som følge af de foreliggende baggrundsoplysninger fastlagt en praksis, hvor efter det forhold, at en person har fået stillet diagnosen PTSD eller depression og modtager medicin herfor, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at kunne begrunde, at der gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e. Det forhold, at en person ikke har mulighed for kontrolbesøg hos en læge i forbindelse med modtagelse af antidepressiv medicin, kan heller ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse.

Efter praksis meddeles der dog opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, i tilfælde, hvor det er dokumenteret, at en person, der lider af PTSD eller depression, har behov for antidepressiv medicinsk behandling med mange forskellige præparater i store mængder, da det i sådanne tilfælde er antaget, at den pågældende ikke har råd til at betale for sin medicin i Kosovo, og da den pågældende derfor er afskåret fra at kunne opnå den fornødne behandling i Kosovo. Omvendt taler det i sådan en situation imod at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, hvis den pågældende har et sådant familiemæssigt netværk eller lignende, at det må antages som muligt for den pågældende at opnå den fornødne behandling i Kosovo.

Ministeriet indsamler løbende yderligere oplysninger om mulighederne for antidepressiv medicinsk behandling i Kosovo, herunder om muligheden for at købe medicin, priser for medicin og mulighederne for at modtage økonomisk støtte til køb af medicin.

2.1.2. PTSD/depression i sammenhæng med behandling med antidepressiv medicin og psykologisk/psykiatrisk samtalebehandling

Der meddeles efter ministeriets praksis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, til personer fra Kosovo, som lider af PTSD eller depression, og som aktuelt har behov for behandling i form af antidepressiv medicinsk behandling og psykologisk/psykiatrisk samtalebehandling.

I sådanne tilfælde foreligger der således en alvorlig og kronisk psykisk sygdom, der medfører et behandlingsbehov, som ikke er tilgængelig i Kosovo. Ministeriet lægger i den forbindelse til grund, at psykologisk/psykiatrisk samtalebehandling efter de foreliggende oplysninger endnu ikke er tilgængelig i Kosovo i et særligt stort omfang.

Det afgørende er det behov, der må antages at foreligge fremover. Er samtalebehandling midlertidigt ophørt på grund af flytning af asylcenter eller fornyet kautionsansøgning eller lignende, har ministeriet således meddelt opholdstilladelse, hvis der må antages at bestå et behov for en sådan behandling.

2.1.3. PTSD/depression i sammenhæng med andre forhold

A) Fysiske sygdomme af alvorligere karakter

Ministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, omfatter endvidere tilfælde, hvor ansøger lider af PTSD eller depression og en fysisk sygdom af alvorligere karakter – f.eks. hjertesygdomme. I sådanne tilfælde er opholdstilladelse meddelt, selvom den pågældendes antidepressive medicinske behandling ville være tilgængelig i Kosovo.

B) Mindreårige børn, der er stærkt belastede af familiens situation

Ministeriets praksis for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, omfatter også familier med mindreårige børn i tilfælde, hvor forældrene lider af PTSD eller depression, og hvor børnene er stærkt belastede af familiens situation. Det kan dreje sig om tilfælde, hvor børnene modtager behandling på grund af traumer, hvor familien af centerpersonalet eller andre er blevet indberettet til de sociale myndigheder, eller hvor der er iværksat familiestøtte for at sikre børnenes velfærd.

C) Alvorlige konsekvenser ved en hjemsendelse

Efter praksis kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, til kosovarer, der lider af PTSD eller depression, hvis der er lægelige oplysninger, der indikerer, at en hjemsendelse vil være forbundet med alvorlige psykiske konsekvenser.

Dette vil eksempelvis i visse tilfælde kunne være tilfældet, hvis – som nævnt under punkt 2.1.1. – ansøgeren har behov for antidepressiv medicinsk behandling med mange forskellige

præparater i store mængder, da ministeriet i sådanne tilfælde antager, at den pågældende ikke har råd til at betale for sin medicin i Kosovo, og da den pågældende derfor er afskåret fra at kunne opnå den fornødne behandling i Kosovo.

Dette vil også være tilfældet, hvis – som nævnt under punkt 2.1.2. – et terapeutisk behandlingsforløb afbrydes, da ministeriet lægger til grund, at psykologisk/psykiatrisk samtalebehandling efter de foreliggende oplysninger endnu ikke er tilgængelig i Kosovo i et særligt stort omfang, og da den pågældende derfor må antages at være afskåret fra at kunne opnå den fornødne behandling i Kosovo.

Endelig kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, til kosovarer, der lider af PTSD eller depression, hvis der foreligger lægelige oplysninger om en aktuel og overhængende risiko for selvmord, og hvis særlige hensyn taler for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e, på denne baggrund, f.eks. flere tidligere reelle selvmordsforsøg her i landet med dokumentation for indlæggelser på hospital som følge heraf.

Det forhold, at en ansøger har forsøgt at begå selvmord, har selvmordstanker eller agter at begå selvmord, kan ikke i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e. Heller ikke det forhold, at en ansøger anfører, at han eller hun vil begå selvmord i tilfælde af en udsendelse, kan i sig selv begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.